

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศเวียดนาม
๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ [วันที่ ๘ ดาลัด-ญาง]

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศเวียดนาม
๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ [วันที่ ๘ ดาลัด-ญางาง]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ดาลัด - ญางาง

[Dalat - Nha Trang]

๑๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

๗ วัน ของการเดินทางมาสนทนาธรรม ของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์
ประธานมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ณ K'Lan Eco Resort เมืองดาลัด
เวียดนาม ได้สิ้นสุดลงอย่างเรียบร้อย ดังาม เป็นไปกับความประทับใจของผู้ที่ได้มี
โอกาสเข้าร่วมสนทนาธรรมในครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้ายังไม่ลืมความประทับใจ
ในบรรยากาศและความงามของชีวิตใน
ป่าสนบนเนินเขา ยังไม่ลืมอากาศที่เย็น
สบาย บางวันอากาศค่อนข้างหนาวเย็น
เมื่อมีฝนตก บ้านพักและห้องนอนที่ไม่
สามารถเปิดหน้าต่างได้ ไม่มีเครื่องปรับ
อากาศ ไม่มีพัดลม แต่มีอากาศเย็นราว
เปิดแอร์ทั้งวัน ที่เคยแพ้อากาศ หายใจ
ไม่สะดวกยามเช้าเมื่ออยู่กรุงเทพฯ
อาการนั้นไม่เกิดขึ้นเลยแม้สักครั้งเดียว
อาจเพราะอีกเหตุผลหนึ่ง ที่ต้องเดินขึ้นลง
เนินเขาทุกวันเป็นระยะพอหอบ (แอ่ๆ)

เนื่องจากไม่เคยออกกำลังกายเลย นั่งนอนแต่ที่โต๊ะในห้องพักทั้งวัน

เมื่อกลับมากรุงเทพฯ อาการแพ้อากาศ หายใจไม่โล่งจุกก็กลับมา จึงสัพยอก
กับคนที่บ้านว่า จะย้ายไปอยู่เวียดนามกันเสียเลยจะดีไหม? แล้วก็ชวนให้ดูภาพ
มากมายที่ได้บันทึกมา สรุปว่า มีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูง ที่อาจจะได้ไปเวียดนามกับ
ท่านอาจารย์อีกในคราวหน้า แต่ไม่ใช่การย้ายถิ่นฐานไปอยู่ เพียงถ้าได้ไปคราวหน้า
ข้าพเจ้าอาจโชคดีมีเพื่อนร่วมห้อง ไม่ต้องนอนคนเดียวในห้องแสนสวยของโรงแรมและ
รีสอร์ตที่เวียดนามอีกเหมือนในครั้งนี้อะไรก็เป็นไปได้ เกิดขึ้นได้ แล้วแต่เหตุปัจจัย จาก
ที่เคยคิดว่าจะไปสักครั้งเดียว ก็อาจเป็นหลายครั้งก็เป็นได้ หรืออาจไม่ได้ไปอีกเลย ใคร

จะรู้? ถึงเวลากี่รู้เอง!!! ไม่ว่าอยู่ที่ไหน ก็ควรที่จะโน้มไปสู่การ "ทำดีและศึกษาพระธรรม" ตามที่ท่านอาจารย์ได้มอบวลีอันมีค่านี้ไว้ให้กับชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ไม่ใช่การอยากอยู่ หรืออยากจะไป เพื่อเข้าใจธรรม แต่อยู่ที่ไหน ๆ ก็เข้าใจธรรมได้

ในวันที่ ๘ ของการเดินทางมาที่ เวียดนามของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เป็นการเดินทางออกจาก K'Lan Eco Resort เมืองดาลัดอันแสนสวย ตั้งแต่เช้าตรู่ เนื่องจากท่านอาจารย์ท่านเมตตาที่จะแวะไปในงานศพของ คุณต่วนก่อน ซึ่งได้ทราบในภายหลังว่า ความจริงทางครอบครัวคุณต่วน จะทำพิธีเผาศพในตอนบ่าย แต่เมื่อทราบว่า ท่านอาจารย์จะเดินทางไปก็รู้สึกเป็นเกียรติ และมีความปิติยินดีมาก จึงได้เลื่อนพิธีเผาศพ จากตอนบ่ายเป็นตอนเช้า เพื่อให้ท่านอาจารย์

และคณะ ได้ร่วมพิธีฯ เป็นความประทับใจอย่างยิ่ง ยากที่จะบรรยาย ที่ความเมตตาของท่านอาจารย์ ทำให้สัมผัสไม่ตรีอันหาไม่เชื่อชาติและภาษาใดไม่นี้ เป็นที่ซาบซึ้งตราตรึงใจทุกคนยิ่งนัก ข้าพเจ้าจึงขอแยกการเดินทางไปร่วมในพิธีดังกล่าวเป็นอีกกระทู้นึงสั้น ๆ ต่างหาก ชื่อกระทู้ว่า **ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เดินทางไปร่วมในพิธีศพสมาชิก ชมรมบ้านธัมมะเวียดนาม** ซึ่งเป็นตอนที่ ๓ [ตอนจบ] ของเรื่องราวแสนประทับใจนั้น

เช้าตรู่ของวันเดินทางออกจาก K'Lan Eco Resort รีสอร์ทสวยในป่าสนบนยอดเขา ข้าพเจ้าทั้งหิวทั้งลากกระเป๋าเดินทางใบโตจากบ้านพัก ขึ้นเนินเขาไปยังถนนเมนของรีสอร์ท ในใจรู้สึกใจหายเล็กน้อย ที่ต้องไปจากที่ที่เคยได้อาศัยเพื่อประโยชน์ในการฟังพระธรรมมาตลอด ๗ วัน แม้จะเพียงแค่วรรณบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ นิด ๆ หน่อย ๆ จากการฟัง ที่ค่อย ๆ คุ่นเคยขึ้นบ้างในภาคภาษาอังกฤษ และยังรู้สึกดีและคุ่นเคยในภาษาเวียดนามด้วย เมื่อถึงถนนเมน ก็พบคุณเซิน (Nguyen Truong Son) เดินมาพอดี เมื่อ

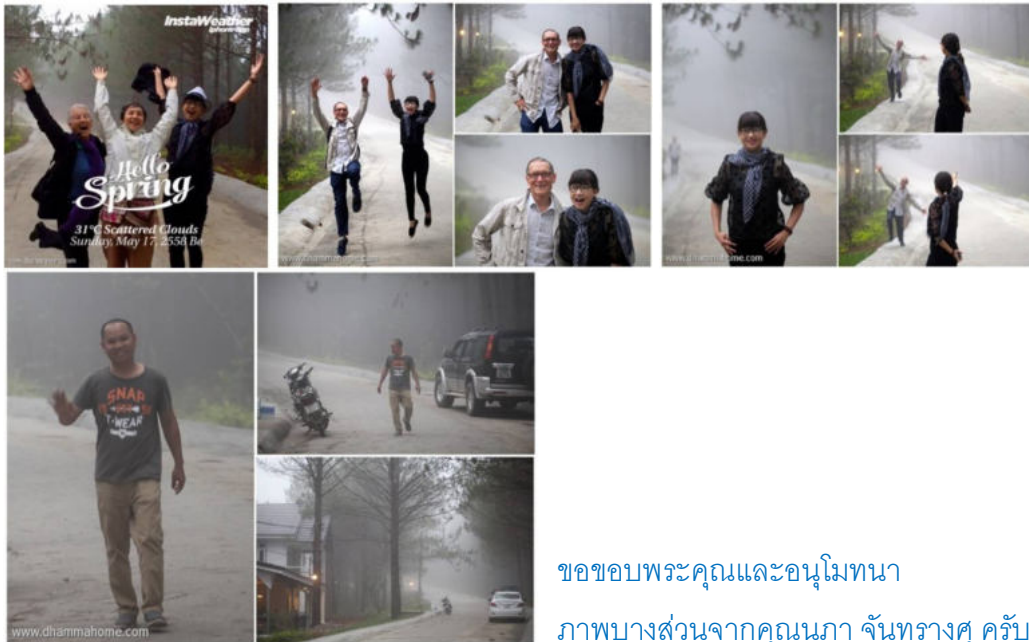

เห็นข้าพเจ้าหิ้วกระเป๋าไปโบโต คุณเชนก็
กรุณาอุ้มมาช่วยยกกระเป๋าไปฝากไว้
ที่บ้านคุณหลาน (Lan Nanika) และคุณ
หั่ง (Nguyen Thi Minh Hang) เพื่อรอรถ
บัสมารับ จากนั้นจึงเดินไปรับประทานอาหาร

ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ชาวเวียดนาม
บางท่านที่มาฟังท่านอาจารย์ ยังคงนั่ง
สมาธิอยู่ บางท่านบอกว่า มาฟังท่าน
อาจารย์เพื่อที่จะนำไปปฏิบัติ แม้ท่าน
อาจารย์จะกล่าวอย่างไร เธอก็ยังดี๊อ ยัง
เป็นผู้ที่ติดข้องในการที่จะปฏิบัติ เพราะ

คิดว่า "เรา" ทำได้ และบางท่านก็ยังไม่สามารถละทิ้งครูบาอาจารย์เก่า ๆ ที่ไม่ใช่หนทาง
ที่ถูกต้อง ไม่สามารถละทิ้งความนับหน้าถือตาของผู้ร่วมสมาคมเดิม ๆ ที่มีต่อตนเอง จึง
ยังคงหลงอยู่ในสมมุติ ความติดข้อง ความยึดมั่น ความสำคัญในตน เป็นผู้ที่ถูกครอบงำ
ด้วยอวิชชาและโลภะที่มีกำลังอย่างน่าเสียดาย ในความเป็นมิตรก็เพียงหวังว่า ท่าน
เหล่านั้นจะเป็นผู้ที่สามารถละคลายความเห็นที่ไม่ถูกต้องนั้นได้ในวันหนึ่ง แม้จะทีละ
เล็กทีละน้อยก็ตามที เพราะเหตุที่เป็นผู้ที่ยังฟังพระธรรมอยู่ ยังไม่ละมือจากเชือก คือ
พระธรรม ซึ่งบุคคลได้พึ่งพาอาศัย ไต่ขึ้นจากหุบเหวลึกของอวิชชา แต่เมื่อปล่อยมือจาก
เชือกเมื่อใดก็ย่อมเป็นผู้ที่ห่างไกลจากหนทางอย่างไม่มีวันได้หวนกลับ มีแต่จะดิ่งลงสู่
เหวลึก คือ อวิชชา เป็นดังตอของวัฏฏะที่ปักแน่น ไม่มีทางที่จะออกจากวัฏฏะแห่งทุกข์นี้
ได้เลย

ขอขอบพระคุณและอนุโมทนา

ภาพบางส่วนจากคุณนภา จันทรางศุ ครับ

เมื่อบุคคลมีความเข้าใจขึ้น จึงรู้ว่า เรามีผู้ใดสามารถที่จะทำอะไรได้เลย ในทุก ๆ
 ขณะนี้!!! และ หารู้ไม่ว่า แม้เพียง "คิด" ที่ทำอะไรอะไร ๆ "คิด" นั้น ก็ห้ามไม่ให้คิดไม่ได้เลย
 เพราะ "คิด" นั้นก็เกิดแล้ว ตามเหตุ ตามปัจจัย ด้วยความเป็นอนัตตา บังคับบัญชาไม่ได้
 หากมิได้พึงพระธรรมด้วยความเคารพ นอบน้อม ย่อมไม่สามารถเข้าถึงความเข้าใจ
 จริง ๆ ไม่สามารถเข้าถึงอรรถ คือ ความหมายที่ละเอียดและลึกซึ้งของพระธรรมที่ทรง
 ตรัสรู้ได้เลย

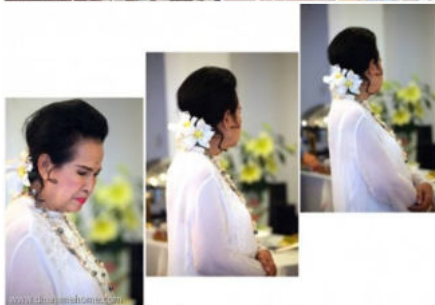
ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่ได้มีความเข้าใจขึ้นในพระธรรมที่ทรงแสดง ย่อมเกิดศรัทธามากขึ้น ๆ ทุกครั้ง ตามกำลังของความเข้าใจที่เพิ่มขึ้น และรู้ถึงหนทางนี้ว่า เป็นหนทางที่แสนยากอย่างยิ่ง เพราะมักถูกโลภะ ความติดข้อง ชักนำไปสู่หนทางอื่นโดยง่าย ด้วยคิดว่า "เราทำได้" ไม่เข้าใจว่า ต้องเป็นปัญญา ที่ค่อย ๆ อบรมเจริญขึ้น ด้วยการฟังและเข้าใจพระธรรม เท่านั้น

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ความจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ สิ่งที่มีจริง ๆ ในขณะนั้น นอกจาก เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส รู้สิ่งที่กระทบสัมผัส และ คิดนึก ซึ่งก็คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นั้นเอง แล้ว ยังมีอะไรที่จริงไปกว่านี้ ในขณะนี้? เพราะขณะนี้เท่านั้นที่มี ขณะอื่น ๆ ดับหมดแล้ว!!! เมื่อวานนี้อยู่ที่ไหนในขณะนี้? เวียดนามที่ไปมาครึ่งเดือนอยู่ที่ไหนในขณะนี้!!! ขณะนี้ มีเพียง "คิด" เท่านั้น ที่มีจริง "สิ่งที่คิด" ไม่มีอยู่จริง

ขณะนี้ มีเพียง เห็น ไม่ว่าจะเป็นแบนพิมพ์ ซึ่งเป็นเพียง "สิ่งที่ปรากฏทางตา" นี้
ที่ตกลงบนแบนพิมพ์ ซึ่งเป็นเพียง "แข็ง" ที่ปรากฏ กับ "ความคิด" ที่เป็นไปตามการ
สะสม เพื่อเล่าเรื่องต่าง ๆ ด้วยจิตที่คิดนึกถึงการที่จะสนทนากับผู้อ่าน ผ่านทาง
ตัวหนังสือ ความจริงแล้ว นี้ มีไหม? แบนพิมพ์ มีไหม? ตัวหนังสือ มีไหม? หรือมีเพียง
สิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ทางตา "แข็ง" ที่ไม่ใช่เนื้อ ไม่ใช่แบนพิมพ์ เป็นแต่เพียง "แข็ง" เท่านั้น
ที่ปรากฏ!! ขณะที่มีเพียง "แข็ง" ปรากฏ ที่คิดว่ามีคนทั้งตัว ตามที่เคยคิดนั้น อยู่ที่ไหน?

ในเมื่อทรงตรัสรู้และทรงแสดงว่า จิตเกิดดับ ที่
ละหนึ่งขณะ ขณะที่ "แข็ง" ปรากฏ จะมีคน
ทั้งตัวดังที่เคยยึดถือ เคยคิด เคยเข้าใจนั้น มา
แต่ไหน? เมื่อสัจจะ ความจริง เป็นเช่นนี้ แต่
การที่บุคคลจะรู้ความจริงอย่างนี้ จนกระทั่ง
ประจักษ์แจ้งความจริง ว่าเป็นแต่เพียงธาตุ
หรือ ธรรม เท่านั้น ที่เกิดขึ้นและดับไป หามี
ตัวตน สัตว์ บุคคลใดไม่ นั่น อีกนานไหม?

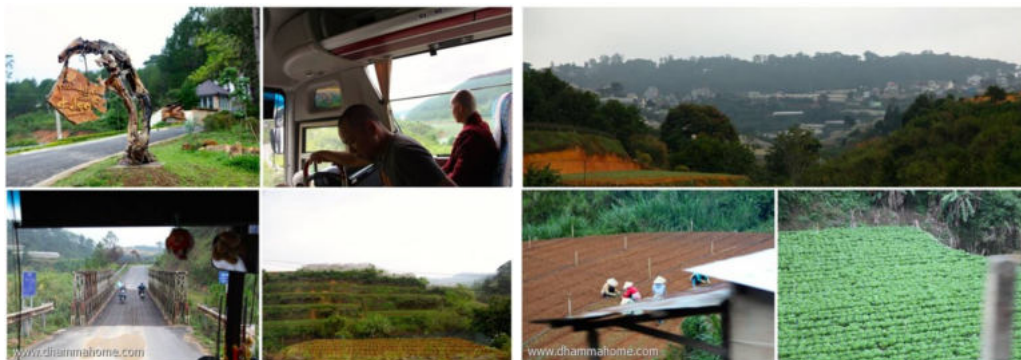

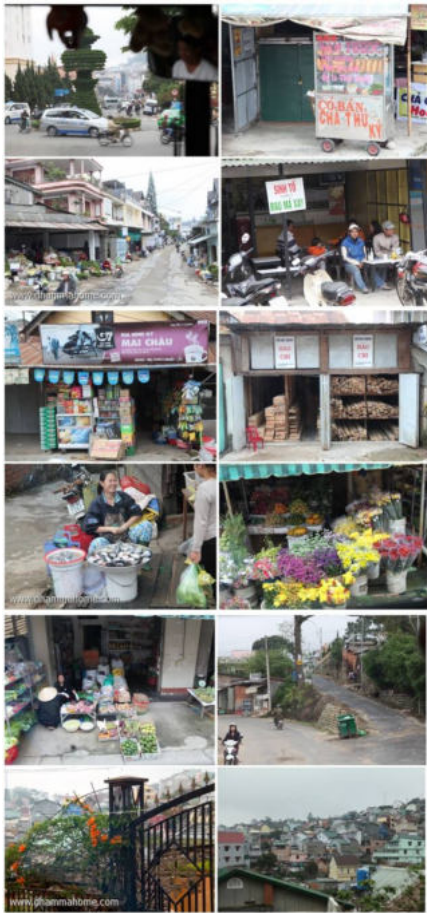

"เสียง" ที่เป็นเพียงเสียง ที่ไม่ใช่เสียง
 แป้นพิมพ์ ไม่ใช่เสียงรถยนต์ไฮดรอลิค ไม่ใช่
 เสียงรถยนต์บนถนน ขณะที่ "เสียง" นั้น
 ปรากฏ ก็เป็นแต่เพียง "เสียง" และ
 "นามธรรม" ที่ "รู้เสียง" เท่านั้น และที่กำลัง
 "คิดนึก" ไปในเรื่องราวต่าง ๆ ในขณะนี้ ก็เป็น
 จิต เป็นนามธรรม เป็นธาตุ ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ใคร
 ทั้งสิ้น ทั้งหมด เป็น "ธรรม" ที่เกิดขึ้นและดับ
 ไป อย่างรวดเร็วสุดที่จะประมาณได้ในทุก ๆ
 ขณะนี้ สิ่งที่เกิดขึ้น ดับแล้วนั้น เป็นใคร?
 "เรา" อยู่ที่ไหน ในขณะนี้? สิ่งที่มีจริง ๆ
 ในขณะนี้ เป็นธรรมะแต่ละอย่างที่เกิดขึ้น
 กระทำกิจหน้าที่ ตามเหตุตามปัจจัย เห็น
 เกิดขึ้นทำกิจคือ เห็น เพียงสิ่งที่ปรากฏให้เห็น
 ได้ทางตาเท่านั้นแล้วดับไป ได้ยิน เพียงเสียง
 ที่ปรากฏทางหูแล้วดับไป ลิ้มรส รู้สิ่งที่กระทบ

สัมผัสกาย และ คิดนึก ล้วนเป็นธรรมะแต่ละชนิด ที่เกิดขึ้นกระทำกิจหน้าที่แล้วดับไป
 ทั้งสิ้น หามิสต์ว บุคคลใดไม่ ผู้ที่ได้ฟังและเริ่มเข้าใจพระธรรมที่ทรงแสดง ย่อมรู้ว่า แม้
 "ปัญญา" ก็ย่อมเกิดขึ้น ทำกิจของปัญญา ตามเหตุ ตามปัจจัย ไม่มีผู้ใดสามารถทำให้
 ปัญญาเกิดได้

ปัญญาเป็นธรรมชาติ และธรรมะทั้งหลายก็เป็นอนัตตา บังคับบัญชาไม่ได้ ตามที่ทรงตรัสรู้และทรงแสดงแล้ว การที่คิดว่า มีเรา ที่จะไปปฏิบัติไปทำ จึงเป็นความเห็นผิดที่คิดว่า "มีเรา" และ "ทำได้" จึงไม่ใช่ "สัมมาทิฐิ" ความเห็นที่ถูกต้อง อันเป็นข้อแรกของ อริยมรรคมีองค์ ๘ ซึ่งทรงแสดงไว้แล้วว่า เป็นหนทางเดียวที่จะรู้แจ้งอริยสัจธรรมได้ เมื่อเริ่มต้นด้วยความเห็นผิด ความเข้าใจผิด ซึ่งเป็นมิจฉามรรค ตามที่ทรงแสดง ย่อมเป็นผู้ที่หันหลังให้กับ "หนทาง" ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงมีพระมหากรุณาแสดงไว้ "หนทาง" ที่ไม่อาจไปถึงได้ด้วยการทำ หรือการปฏิบัติ แต่ ด้วยการฟังและเข้าใจ พระธรรมที่ทรงแสดงไว้ถึง ๔๕ พรรษา "ความเข้าใจ" นี้เอง เป็นหนทางให้บุคคลถึงความ เป็นพระอรหันต์ได้ในวันหนึ่ง

หลังเสร็จสิ้นการเข้าร่วมในพิธีฯ ก็ได้ออกเดินทางต่อไปญางัง (Nha Trang) ได้เห็นภาพและความเป็นอยู่ของผู้คนในเมืองดาลัด จากหน้าต่างของรถที่แล่นผ่าน ซึ่งตลอดระยะเวลาที่อยู่ดาลัด แทบจะไม่ได้สัมผัสเมืองแบบใกล้ชิด ชนิดที่เดินตะลอน ๆ เลย มีชีวิตอยู่แต่บนเขาในป่าสนบนรีสอร์ท นอกจากจะเข้าเมืองเพื่อรับประทานอาหารบางมื้อ ซึ่งก็เพียงสองหรือสามครั้งเท่านั้น ถ้าจำไม่ผิด

มีอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าชอบและประทับใจในการเดินทางที่เวียดนามตลอดทริปนี้ คือ เรื่องรถบัสที่ทางบ้านธัมมะเวียดนามจัดมา ทุกคันเป็นรถใหม่มีสภาพที่ดีมาก สะอาด สวยงาม และที่สำคัญ แอร์เย็นดี ไม่มีปัญหาเลย พนักงานขับรถและผู้ช่วยก็ดีเยี่ยม ทำให้การเดินทางของเราเป็นไปด้วยความรื่นรมย์ สะดวกสบายมาก ๆ ครับ

ภาพสถานีรถไฟเก่าแก่ของดาลัด
สมัยอาณานิคมฝรั่งเศส

เมื่อรถแล่นออกนอกเมือง ก็พบว่าสองข้างทางมีวิวทิวทัศน์ที่สวยงาม ด้วยป่าสนเขียวขจี ทราบว่าดาลัด นอกจากจะเป็นเมืองตากอากาศที่สวยงามขึ้นชื่อของเวียดนามแล้ว ยังเป็นสถานที่ปลูกไม้ดอกไม้ประดับ ผักสดและผลไม้เมืองหนาวนานาชนิดส่งไป

ขายทั่วเวียดนามอีกด้วย เนื่องจากภูมิประเทศอยู่สูงเหนือระดับน้ำทะเลราว ๑,๖๐๐ เมตร ตลอดสองข้างทาง จะเห็นภาพของป่าสนสามใบมากมายแซมไปด้วยแปลงผักชนิดต่าง ๆ เช่น กระหล่ำปลี และผลไม้เช่นสตอเบอรี่ มะเขือเทศ เป็นต้น จากที่ได้สัมผัสเวียดนามในระยะเวลาไม่นาน และการที่ได้สนทนากับอาจารย์สงบ เชื้อทอง ซึ่งท่านได้เดินทางมาเวียดนามหลายครั้งแล้ว มีความเห็นตรงกันว่า เวียดนามมีทรัพยากรที่หลากหลายและ

อุดมสมบูรณ์ มีแหล่งท่องเที่ยวที่ยังบริสุทธิ์ คงความเป็นธรรมชาติดั้งเดิมอยู่มาก ไม่ถูกแต่งเติมจากความเจริญของวัตถุจนเกินพอดี มีชายทะเลที่มีทิวทัศน์สวยงาม ตลอดแนวยาวของประเทศจากเหนือจรดใต้ นับพันกิโลเมตร ผู้คนก็น่ารัก อาหารการกินก็หลากหลาย จากที่เคยคิดว่าไม่สนใจที่อยากจะมา ความคิดนั้น ถึงวันนี้ก็กลับเปลี่ยนไป

ใครที่จะได้ไปยังเมืองอื่น ๆ ในวาระอื่น ๆ อีก เมื่อมีโอกาส และแน่นอนว่า โอกาสที่ข้าพเจ้านั้น ต้องเป็นไปกับการมาของท่านอาจารย์ด้วย เพราะเป็นโอกาสที่เลิศที่สุดของการที่ไม่เพียงได้พบเห็นสิ่งดี ๆ ที่สวยงามเท่านั้น แต่โอกาสที่จะได้ใกล้ชิดกับพระธรรมไปด้วยพร้อมกันนั้น ยากที่จะหาได้ในสังสารวัฏ

ทางระหว่างดาลัดถึงญางจาง ต้องผ่านเทือกเขาที่แม้ไม่สูงชัน แต่มีบางช่วงที่วิ่งผ่านไหล่เขาสูง มีฝนตกบางช่วง และมีบางช่วงที่มีหินหล่นจากยอดเขาตกลงมาบนถนนด้วย ซึ่งก็ทำให้คิดไปว่า ถ้าหล่นลงมาขณะที่รถกำลังแล่นผ่านคงน่าระทึกใจทุกคนไม่น้อย ความจริงทำให้พิจารณาได้ว่าไม่ใช่เราจะพบแต่เพียงสิ่งที่ดี ที่สวยงามที่พอใจ เท่านั้น ชีวิตก็ย่อมมี ย่อมพบสิ่งที่ไม่น่ายินดี ไม่น่าพอใจด้วย เป็นปกติ เป็น

ธรรมดา ผู้ที่พานพบ แต่สิ่งที่ดีโดยส่วนเดียวเห็นจะไม่มีในโลกเป็นแน่ เพราะเหตุว่าคงไม่มีใครที่ไม่เคยประกอบ อกุศลกรรม อันจะเป็นเหตุให้ไม่มีอกุศลวิบากเลย ในตลอดสังสารอันยาวนานนี้

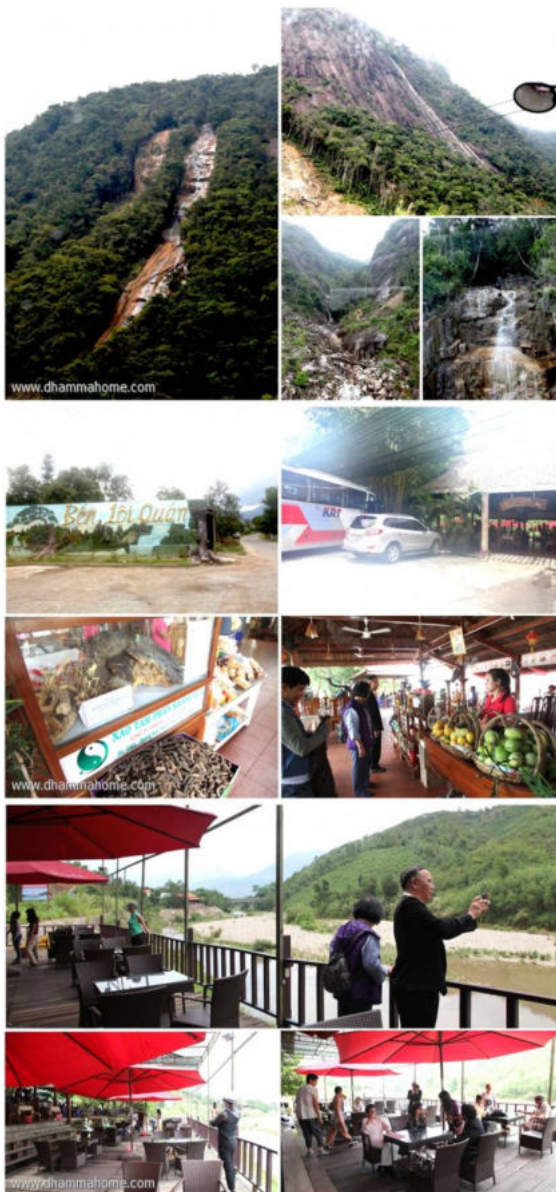

เมื่อเข้าเขตภูเขาสูงของญางจาง จะเห็นไร่กาแฟสองข้างทางมากมาย นี่คงเป็นเหตุที่เพื่อน ๆ สหายธรรมทั้งชาวไทยและชาวเวียดนามชวนให้ซื้อกาแฟ เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ค่อยชอบออกไปซื้อปิ้งที่ไหน ๆ เหมือนสาว ๆ ที่ไปกันบ่อย ๆ เป็นปกติที่ญางจาง ได้เดินเล่นชมในตัวเมืองเพียงครั้งเดียวในตอนค่ำ ฟิ๋บ้อมมณี ซึ่งได้กาแฟยี่ห้อ G7 ที่เป็นชนิดสำเร็จรูปแบบซองซอง (ไม่ใช่พรีอินวัน) มามาก ได้กรุณาแบ่งให้ข้าพเจ้า ซึ่งตอนแรกก็ไม่แน่ใจว่าจะชอบ

หรือไม่ จึงไม่ได้แบ่งมามาก คราวหน้าถ้ามีโอกาส คงต้องขอเพิ่มมากขึ้น เพราะเมื่อ
ชิมไปหลายช่อง จึงรู้ว่าใช้ได้ ที่ว่าใช้ได้ หมายความว่า ใช้เป็นของที่ตนเองดื่มด้วย
ความชอบส่วนตัวได้ หาใช่มาตรฐานที่จะไปแนะนำใคร ๆ เพราะไม่ใช่ผู้สันตติกรณ์ และ
ไม่บังอาจเช่นนั้น ข้าพเจ้าดื่มกาแฟผสมผงโกโก้ ใส่น้ำเยอะ ๆ ไม่ใช่อะไรอื่นอีก ให้เป็น
เพียงเครื่องดื่มร้อน ๆ เพื่อความมีรสชาติของชีวิตก็เท่านั้น ไม่เช่นนั้นชีวิตจะเย็นชืด
จนเกินไป ควรมีของร้อน ๆ บ้าง หมายถึงกาแฟ และ เครื่องดื่มร้อน ๆ เท่านั้นจะครบ
ไม่ใช่เรื่องอื่นอื่น ๆ

ก่อนถึงญางราวสามสิบกิโลเมตร ได้แวะพักชมวิวข้างทาง ซึ่งเป็นร้านอาหารและเครื่องดื่ม เพื่อให้
ทุกท่านได้พักผ่อนและเข้าห้องน้ำด้วย แม้จะเลยเวลาอาหารกลางวันแล้ว แต่ก็
ก็ยังไม่ได้รับประทานอาหารเช้า เนื่องจากทางผู้จัดได้เตรียมการไว้แล้ว ที่ห้อง
อาหารของโรงแรมที่เราจะเข้าพักในตลอดเวลา ๗ วันที่ญาง

ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ๆ ก็มักจะเห็นภาพของการสนทนาธรรม ในทุกโอกาส สำหรับผู้ศึกษาธรรม เมื่อมีความ
เข้าใจที่มั่นคงขึ้น ย่อมเป็นผู้ที่โน้มไปสู่คลองของพระธรรมโดยบอຍตามกำลังของความเข้าใจที่มั่นคงขึ้น
และเป็นผู้ที่รู้ว่า สิ่งใดอื่น ที่จะมีสาระเท่ากับความเข้าใจพระธรรมนั้น หามีไม่

"ชนเหล่าใด มีปกติรู้ในสิ่งที่ไม่เป็นสาระว่าเป็นสาระ และเห็นในสิ่งอันเป็นสาระว่า ไม่เป็นสาระ ชนเหล่านั้น มีความดำริผิดเป็นโคจร ย่อมไม่ประสบสิ่งอันเป็นสาระ. ชนเหล่าใด รู้สิ่งเป็นสาระ โดยความเป็นสาระ และสิ่งไม่เป็นสาระโดยความไม่เป็นสาระ ชนเหล่านั้น มีความดำริชอบเป็นโคจร ย่อมประสบสิ่งเป็นสาระ."

พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม ๑ ภาค ๒ ตอน ๑ หน้า ๑๑๖

และแล้วเราก็เดินทางถึงญาจาง สารานุกรมวิกิพีเดียได้กล่าวถึงเมืองชายทะเลที่สวยงามของเวียดนามแห่งนี้ไว้ว่า "ญาจาง (เวียดนาม: Nha Trang, ออกเสียง

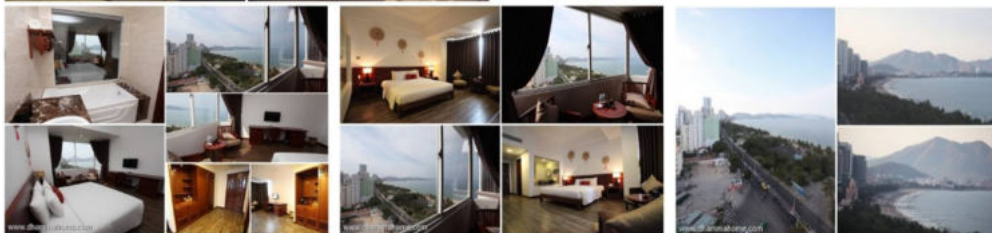

[na:ɬ̚ [sɐ:ŋɬ̚]) เป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเล อยู่ในจังหวัดคัญฮว่า ประเทศเวียดนาม มีชายหาดและทะเลที่เหมาะแก่การดำน้ำ ชื่อ ญางง คนมักอ่านเป็น นาดริง หรือ หน้าตริง เพราะเข้าใจว่าตัวเขียนเป็นภาษาอังกฤษ แต่ที่จริงเป็นภาษาเวียดนาม บริเวณเมืองเคยเป็นส่วนของอาณาจักรจามปา ซึ่งมีหลักฐานเป็นปราสาทหินแบบจามที่หลงเหลืออยู่ "

หลังรับประทานอาหารกลางวันเสร็จ ก็เป็นเวลาของการพักผ่อนของท่านในห้องพักที่แสนสบาย มองเห็นทะเลสีคราม กับโค้งหาดแสนสวยจากหน้าต่างของห้องพัก เป็นมุมที่สามารถมองเห็นทั้งทะเลและตัวเมืองญางง ที่เต็มไปด้วยแสงสี ในยามค่ำคืนอีกด้วย

หลังจากที่ได้พักผ่อนจนคลายเมื่อยจากการเดินทางจนสดชื่นขึ้นแล้ว ตอนค่ำเรามีนัดกับเพื่อน ๆ สหายธรรมชาวบ้านธัมมะเวียดนาม ซึ่งพักอยู่ที่โรงแรมใกล้เคียงกัน ห้างกันก็เพียงชอยข้างโรงแรมกันไว้เท่านั้น ซึ่งพี่แดงบอกว่า เขาเชิญพวกเราไปรับประทานอาหารเย็นด้วยกัน

เมื่อไปถึง ก็พบ
เพื่อน ๆ น้อง ๆ ลูก ๆ
หลาน ๆ ชาวเวียดนาม
ผู้ใจดี ได้เตรียมอาหาร
เย็น อันที่จริงข้าพเจ้าก็
ไม่แน่ใจว่า จะเรียกว่า
อาหารหรือของว่างหรือ
ของทานเล่น (ที่ทาน
จริง ๆ) ดี เพราะเป็น

ลักษณะขนมครก ที่เป็นแป้งข้าวเจ้าจืด ๆ บางอันก็ใส่
ไข่เนกกระทาด้วย รับประทานกับน้ำจิ้มรสชาติกลม
กลมไม่เค็มไม่หวาน มีต้นหอมซอยอยู่ในน้ำจิ้ม
รับประทานร้อน ๆ อร่อยดีครับ อีกอย่างหนึ่งเป็น
คล้าย ๆ บั๊นขลิสต มีไส้กุ้งแห้งด้วย ตัวแป้งน่าจะทำ
จากแป้งมันล่วน จึงค่อนข้างเหนียว เวลารับประทาน
จะมีใบหอมซอย ที่ผัดน้ำมันเล็กน้อย และมีน้ำส้ม
พริกดองแบบที่ใส่ขนมกุยช่ายบ้านเรา ราดลงไปแบบ
เดียวกัน เป็นปาร์ตี้ยามเย็นที่สนุกสนานในบรรยากาศ
ที่เป็นกันเองอย่างยิ่ง ให้ความความเรียบง่าย เป็นชีวิต
จริง ๆ ที่หากเดินทางมากับคณะทัวร์คงไม่ได้พบเช่นนี้
แน่ พี่ ๆ น้อง ๆ สหายธรรมชาวเวียดนามตั้งอกตั้งใจ

บริการพวกเราทุกคนอย่างเต็มที่ ได้เห็นสีหน้าและแววตาแห่งไมตรีจิตและมิตรภาพ ทำ
ให้รู้สึกอบอุ่นเหมือนญาติ อันที่จริงเราก็เป็นญาติ เป็นเพื่อน เป็นพี่ เป็นน้องกันมาแล้ว
แน่นอน เพราะสังสารยาวนาน และการได้พบกัน ก็เพราะบุญที่เคยได้กระทำไว้แต่ปาง
ก่อน เมื่อได้พบกัน ก็ใช้เวลาไม่นาน ที่จะทำความรู้สึกเหมือนญาติสนิทมิตรสหายนั้น
กลับคืนมา

อุปัชฌาส์ ความเป็นผู้มีมิตรดี เป็นพรหมจรรย์

[๔] ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้ :-

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ นิคมของชาวสักกะชื่อ สักกระ ใน
แคว้นสักกะของชาวสากยะทั้งหลาย ครั้งนั้น ท่านพระอานนท์เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค
เจ้าถึงที่ประทับ ถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้ว
ได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ความเป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี
มีเพื่อนดีนี้เป็นกึ่งหนึ่งแห่งพรหมจรรย์เทียวนะ พระเจ้าข้า.

[๕] พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่าดูก่อนอานนท์ เธออย่าได้กล่าวอย่างนั้น เธอ
อย่าได้กล่าวอย่างนั้น ก็ความเป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดี นี่เป็นพรหมจรรย์ทั้งสิ้น
ทีเดียว ดูก่อนอานนท์ อันภิกษุผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดี พึงหวังข้อนี้ได้ว่า จักเจริญ
อริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ จักกระทำใ้มากซึ่งอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘.

[๖] ดูก่อนอานนท์ ก็ภิกษุผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดี ย่อมเจริญอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ย่อมกระทำใ้มากซึ่งอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ อย่างไรเล่า ดูก่อนอานนท์ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ย่อมเจริญสัมมาทิฏฐิ อันอาศัยวิเวก อาศัยวิราคะ อาศัยนิโรธ น้อมไปในการสละ ย่อมเจริญสัมมาสังกัปปะ...สัมมาวาจา...สัมมากัมมันตะ...สัมมาอาชีวะ...สัมมาวายามะ...สัมมาสติ...สัมมาสมาธิ อันอาศัยวิเวก อาศัยวิราคะ อาศัยนิโรธ น้อมไปในการสละ ดูก่อนอานนท์ ภิกษุผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดี ย่อมเจริญอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ย่อมกระทำใ้ได้มากซึ่งอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ อย่างนี้แล.

[๗] ดูก่อนอานนท์ ข้าว่า ความเป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดีเป็นพรหมจรรย์ทั้งสิ้นทีเดียวนั้น พึงทราบโดยปริยายแม่นี้ ด้วยว่าเหล่าสัตว์ ผู้มีชาติเป็นธรรมดา ย่อมพ้นไปจากชาติ ผู้มีชราเป็นธรรมดา ย่อมพ้นไปจากชรา ผู้มีมรณะเป็นธรรมดา ย่อมพ้นไปจากมรณะ ผู้มีโสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา ย่อมพ้นไปจากโสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัสและอุปายาส เพราะอาศัยเราผู้เป็นกัลยาณมิตร ดูก่อนอานนท์ ข้าว่า ความเป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีเพื่อนดีเป็นพรหมจรรย์ทั้งสิ้นทีเดียวนั้น พึงทราบโดยปริยายนี้แล.

จบอุปัชฌายสูตรที่ ๒

พระสุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย มหาวรรค เล่ม ๕ ภาค ๑ หน้าที่ ๗-๘

ณ กาลครั้งหนึ่ง...ที่ เมืองญาง ประเทศเวียดนาม

๑๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

กราบทำบุญบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของสมาชิกชมรม บ้านธัมมะเวียดนามทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

